

almene, velgørende, humane, kunstneriske, videnskabelige eller lignende øjemed.

Ved ophævelse af den særlige kommuneskat for selskaber, foreninger, institutioner m. v. bliver disse bestemmelser overflødige, idet der i § 3, stk. 1, i forslaget til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. er optaget fritagelsesregler, hvorefter de nu i kommuneskattelovens § 3, stk. 1, pkt. c-f, nævnte institutioner m. v. undtages for skattepligt. Den foreslåede fritagelsesbestemmelse er imidlertid noget mere vidtrækkende end den gældende bestemmelse i kommuneskatloven, navnlig derved at den fritager samtlige statsinstitutioner for skat og dermed også for beskatning af de fornævnte indtægter af statens landejendomme, skove, fabriksdrift m. v. Med henblik på opretholdelse af beskatningen til kommunen af disse indtægter foreslås en tilføjelse til lovens § 29, jfr. nærværende lovforslags § 6.

Efter § 3, stk. 2, i forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. overlades det til finansministeren at fritage selvejende institutioner og foreninger m. v. for skattepligt i det omfang, deres indkomster vedtægtsmæssigt anvendes til almenværende eller på anden måde almennyttige formål, og en sådan fritagelse omfatter tillige den kommunale andel af skatten.

Til §§ 3 og 4.

Ved de i marts 1959 gennemførte ændringer i kommuneskatteloven blev det, jfr. lovens § 9 a, bestemt, at alle købstadkommuner, disses omegnskommuner, for så vidt de havde mindst 500 indbyggere bosat i forstadsbebyggelser, samt de af de øvrige sognekommuner, der havde mindst 3 000 indbyggere bosat i bymæssige bebyggelser, fra og med skatteåret 1959-60 skulle overgå til indkomstbeskatning efter et nyt system med fælles beskatningsprocent. Der blev endvidere, jfr. lovens § 9 b, givet adgang for alle andre sognekommuner (bortset fra de københavnske omegnskommuner, som fik pligt til at benytte den for København gældende rateskala) til frivilligt at overgå til dette system.

Efter det nye system skal kommuneskatten beregnes med en for alle en kommunes skatteydere fælles procent (beskatningsprocenten) af „skalaindkomsterne“, d. v. s. de statsskattepligtige indkomster reduceret med hustru- og børnefradrag samt et særligt personfradrag. Dette personfradrag blev ved en overgangsbestemmelse for skatteåret 1959-60 fastsat til 3 000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2 000 kr. for andre skatteydere. Fra og med skatteåret 1960-61 udgør fradraget henholdsvis

4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere, d. v. s. at også de kommuner, der i fremtiden overgår til beskatning efter det nye system, efter de gældende bestemmelser straks skal overgå til anvendelse af de højere fradrag.

For at lette de *sognekommuner, der ønsker at overgå til det nye beskatningssystem*, overgangen til dette, er der i forslaget § 4 optaget en tilføjelse til lovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., hvorefter sognerådene for ét skatteår ad gangen kan beslutte, at personfradragene kun skal udgøre 3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for andre skatteydere. Efter forslaget vil sognerådene i disse kommuner altså ikke blot for det første skatteår, for hvilket de vedtager at benytte fælles beskatningsprocent, men også for senere skatteår — for ét år ad gangen — kunne beslutte at anvende de lavere personfradrag. Bestemmelsen vil også omfatte sognerådene i de kommuner — ialt 18 — der allerede fra og med skatteåret 1959-60 frivilligt er overgået til fælles beskatningsprocent. Når forslaget således omfatter mere end det første skatteår efter overgangen til det nye system, må dette ses på baggrund af, at loven må antages ikke at udelukke, at sognerådet i en sognekommune, der har besluttet at overgå til beskatning med fælles beskatningsprocent, kan vedtage at vende tilbage til beskatning med ligningsprocent i henhold til lovens § 9 b, stk. 2-4.

Om forskydninger i beskatningen ved overgang til fælles beskatningsprocent med henholdsvis de lavere og de højere fradrag henvises til bilag 1 med tilhørende tabeller.

Det kan ikke udelukkes, at også *de kommuner, der i fremtiden bliver pligtige at anvende det nye beskatningssystem* (på grund af forøgelse af indbyggertallet i forstadsbebyggelser eller bymæssige bebyggelser) kan få vanskeligheder, såfremt de straks skal anvende de nu i loven fastsatte normale personfradrag (4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for andre skatteydere), idet dette kan medføre nogle ikke uvæsentlige forskydninger i beskatningen på enkelte indkomstrin. Man har derfor ment at burde stille forslag om, at disse kommuner får adgang til *i det første skatteår* at anvende de lavere personfradrag (3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for andre skatteydere), jfr. den i forslaget § 3 foreslåede tilføjelse af et nyt stk. 5 til lovens § 9 a.

I en række af de *mindste købstæder m. fl.* vil overgangen fra og med skatteåret 1960-61 til det nye beskatningssystems højere personfradrag på grund af det relativt lave indkomstniveau i disse kommuner kunne medføre højere beskatningsprocenter end